

Молитвено сећање на Епископа шумадијског Саву (Вуковића)

Његово високопреосвештенство Митрополит шумадијски г. Јован је служио 17. јуна 2025. године у Саборном храму Успења Пресвете Богородице у Крагујевцу Свету литургију и помен блаженопочившем Епископу шумадијском др Сави (Вуковићу), а поводом двадесет четири године од његовог упокојења.

Митрополиту је саслуживало свештенство Епархије шумадијске. После читања јеванђељског зачала, беседио је протојереј-ставрофор проф. др Зоран Крстић, ректор Богословије Светог Јована Златоустог:

„За нама је, браћо и сестре, један подужи период празника — најпре света Четрдесетница, па потом света Педесетница. У том периоду славили смо неколико празника који представљају саму срж наше вере. Пре свега, Васкрсење Господње, затим Његово Вазнесење, и најзад Силазак Светога Духа. Али оно што ми називамо празницима, често и не удубљујући се у сам појам, у ствари су догађаји из историје нашега спасења. То су конкретни догађаји које славимо као празнике, јер су они камени међаши и, рекао бих, сами темељи нашег спасења. У том смислу, они јесу празници — не само зато

што се тога дана не ради или што се обележавају свечаним богослужењем, већ зато што представљају велика дела Господња, дела учињена у конкретном историјском тренутку, ради нас и ради нашега спасења. Када само на тренутак размислимо колика је то љубав Божија, када је Он спреман на таква дела, остајемо задивљени. Ми, људи, врло често, чак ни према најближима и најдражима, нисмо спремни на велика дела. А са друге стране, верујемо у Бога који је увек спреман на апсолутна дела љубави. А љубав се најјасније показује у нештедењу себе. Онај који штеди себе, тај у суштини поручује да не воли — или бар да не воли довољно. Господ нам је оставио управо супротан пример: да себе није штедео ни до смрти, и то — смрти на крсту. Син Божији постаје ради нас проклетство, како каже апостол Павле, само да би нас спасао. Толико је био спреман да се жртвује, да силази чак и у ад. То је апсолутна љубав, која иде све до апсолутне жртве. Зато ми и славимо велика дела Господња. Као што смо и у данашњем Јеванђељу чули — *по плодовима њиховим познаћете их*. И то се не односи само на људске плодове. Можемо говорити и о Божијим плодовима — о Божијим делима — јер од њих све почиње. Из великих дела Божијих произилазе и дела људска. Они који су прихватили Божије откривење, постају спремни и способни за велика дела. И постају спремни да положи живот свој, ако затреба, у оном тренутку када је то неопходно, али пре свега — спремни су да не штеде себе. И управо је то критеријум који човека чини великим. Где год видимо да је човек потпуно предан, да не штеди себе, да не мисли само на себе — ту је сигурно љубав. Ту је сигурно и благослов Божији. А супротно томе, где видимо комфор, самољубље и неспремност да се жртвујемо — ту нема благослова Божијег. Реч Божија је врло јасна: *Ко хоће да сачува живот свој, изгубиће га*. То је онај став — тешко ми је, не могу, нећу, зашто баш ја — који нас доводи у положај да нисмо спремни ништа да учинимо за другог. А то је управо критеријум по коме се мере велика дела у историји. А како почињу та велика дела? Управо ових дана започиње дело Цркве. Након што смо прославили Силазак Светога Духа, одмах следећег дана почиње живот Цркве у овоме свету. А тај живот почиње постом. Почиње уздржањем. Почиње показивањем љубави и према Богу, и према ближњем. И у том великом низу, који траје већ двадесет векова, налазе се велики људи и велика дела — знана и незнана. То је непрекинуто коло апостола, мученика, епископа, свештеника, исповедника и свих оних који су у свом животу показали етос жртве. У том низу налази се и Блаженопочивши Владика Сава, чијег се спомена данас сећамо. За многе је он изгледао господствено, можда и недоступно. Али то је била велика неистина. Сви ми који смо га ближе познавали, знали смо да је он унутарње био веома аскетски настројен човек. И он припада том истом низу великих

људи који су својим животом стварали велика дела, не штедећи себе, показујући велику љубав према Цркви Божијој. Господ је заиста благословио епархију шумадијску, која већ седамдесетак година постоји, са тројицом епископа који су сви имали заједничку црту — да себе нису штедели. Сећајући се данас владике Саве, сви ми, и они који су га познавали и они који га нису, молимо Господа да му дарује Царство Небеско. Да његова дела покаже као дела љубави, а њега да упокоји тамо где нема више ни бола, ни уздисаја, него где је живот вечни — у наручју Авраамовом. Бог да га прости!”

По завршеном помену, Митрополит шумадијски Господин Јован је рекао:

„Нека је вечан спомен међу нама, и Бог да прости душу нашег владике Саве. Данас смо се молили за њега, да Господ душу његову настани тамо где праведници почивају. О владици Сави је дивно говорио отац Зоран, а ми се молимо и верујемо да је Господ њега сместио у Царство небеско. Верујем у то, јер, колико сам га познавао, мото његовог живота био је управо она јеванђељска реч: Иштите најпре Царство Божије и правду његову, а све остало ће вам се додати. У то је дубоко веровао владика Сава, и тако је живео. Хоћу да вам изнесем један детаљ који то потврђује: владика Сава је живео на земљи, ходао међу нама, али је увек мислио на то да ће једнога дана напустити овај свет. То је најбоље показао, браћо и сестре, драги свештеници, на последњем заседању Светог архијерејског сабора, када је Сабор одлучио да га одликује Орденом Светог Саве. Тада је изговорио кратку, али дубоку беседу, која је била поука за све нас. Искрено говорећи, нисмо ни слутили да се он том беседом опрашта од нас. Између осталог, тада је рекао да је у свом животу добио многа и разна одликовања, али да му је највеће одликовање управо оно које му је доделила његова Црква — Црква за коју је живео и радио. Желећи да подсети и себе и нас, епископе, владика Сава је тада рекао: Када одем с овога света, знам да ме Господ неће питати: Саво, шта си урадио и колико си урадио, јер то Бог зна. Али знам да ће ме једно питати: Саво, шта ниси урадио, а требао си да урадиш? Нека и ова мисао владике Саве буде свима нама на поуку и на пример. Да се сећамо: Господ нас неће питати само шта смо урадили, јер Он све зна, него ће нас питати шта нисмо урадили, а били смо дужни да учинимо. Нека је вечан спомен Владици Сави и Бог да му душу прости!”

Животопис Епископа Саве Вуковића прочитајте [ОВДЕ](#).